

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Liberci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 10. dubna 2019 v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Přemysla Pechláta a přísedících Markéty Němcové a Elišky Novákové

takto:

Obžalovaný: [celé jméno obžalovaného],

nar. dne [datum] ve [obec], osoba samostatně výdělečně činná, trvale bytem [obec a číslo],
je vinen, že

- I. v přesně nezjištěné době nejméně od počátku měsíce listopadu roku 2017 do poloviny měsíce dubna roku 2018, po ukončení vztahu s poškozenou [jméno] [příjmení], nar. dne [datum], tuto neustále kontaktoval prostřednictvím SMS zpráv, které jí zasílal z telefonního čísla [tel. číslo] na její telefonní číslo [tel. číslo], pokoušel se jí volat a i s SMS zprávami tak činil v intenzitě i více než 15 krát denně, kdy obsahem SMS zpráv byly zejména prosby, aby se k němu poškozená vrátila, že lituje své chyby, když jí byl ve vztahu nevěrný, ale i výhrůžky, že si sáhne na život, což poškozenou obtěžovalo, vzbuzovalo to v ní obavy z dalšího jednání obžalovaného, představovalo to pro ni stres a psychickou újmu, dále ji obžalovaný dne 18. března 2018 kontaktoval prostřednictvím e-mailu [email], kterým zaslal fotky poškozené na její e-mail [email], kde byla vyobrazena nahá nebo jen ve spodním prádle, přičemž poté, co jej poškozená kontaktovala s tím, že celou věc oznámí na policii, se jí přiznal, že popsané fotky jí zaslal, avšak pokud půjde na policii, tak se nedožije rána,
- II. v přesně nezjištěné době v polovině měsíce února roku 2018, v bytě poškozené [jméno] [příjmení], nar. dne [datum], na adrese [ulice] č. 440 v [obec], kam se obžalovaný dostavil za účelem převzetí jejich nezletilého syna, vešel obžalovaný společně s poškozenou do ložnice pod záminkou, že zde má uložené ještě nějaké své věci, které si chce vzít, s čímž poškozená souhlasila, kdy však obžalovaný při vstupu do popsané místnosti uzavřel dveře tak, že je uzamkl klíčem zasunutým v zámku, a následně si jej ponechal při sobě, odmítl poškozenou pustit z místnosti s tím, že si s ní musí promluvit, a když se jej pokusila obejít, uchopil ji

rukama za obě zápěstí a po vzájemném přetahování, po té, co poškozená upadla na postel, ji zde obžalovaný držel, aby nemohla odejít, přičemž jí říkal, že chce být s ní a nemůže bez ní vydržet, že jej k jeho jednání dohnala, v jednání pokračoval i přes odpor poškozené, která mu sdělila, že s ním být nechce, aby jí pustil, pokusil se jí opakovaně stáhnout kalhoty, což se mu nepodařilo přes aktivní obranu poškozené, která jej od sebe odstrkávala a opakovaně jej vyzývala, aby ji nechal na pokoji, přičemž po cca deseti minutách na naléhání poškozené sám od svého jednání upustil a společně s poškozenou vyšel ven z ložnice,

tedy

pod bodem 1)

- III. jiného dlouhodobě pronásledoval tím, že jej vytrvale prostřednictvím prostředků elektronické komunikace kontaktoval, a toto jednání bylo způsobilé vzbudit v něm důvodnou obavu o jeho život nebo zdraví nebo o život a zdraví osob jemu blízkých,
- IV. jiného pohrůzkou násilí nutil, aby něco opominul, a takový čin spáchal na svědkovi v souvislosti s výkonem jeho povinnosti,

pod bodem 2)

jinému bez oprávnění bránil užívat osobní svobody,

Tím spáchal

pod bodem 1)

- V. přečin nebezpečného pronásledování dle § 354 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku,
- VI. zločin vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku,

pod bodem 2)

přečin omezování osobní svobody dle § 171 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

za trestné činy dle tohoto rozsudku a dále za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku z rozsudku Okresního soudu v Liberci č. j. 4 T 72/2018-97 ze dne 10. září 2018, který ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec č. j. 31 To 461/2018-109 ze dne 19. prosince 2018 nabyt ve výroku o vině právní moci dne 16. října 2018 a ve výroku o trestu pak dne 19. prosince 2018,

podle § 175 odst. 2 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 30 (třiceti) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví zkušební doba v trvání 3 (tří) roků.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku se obžalovanému zároveň ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 18 (osmnácti) měsíců.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se zároveň zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Liberci č. j. 4 T 72/2018-97 ze dne 10. září 2018, který ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka [obec] č. j. 31 To 461/2018-109 ze dne 19. prosince 2018 nabyt ve výroku o vině právní moci dne 16. října 2018 a ve výroku o trestu pak dne 19. prosince 2018, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Odůvodnění:

1. Důkazy provedenými v hlavním líčení byl zjištěn skutkový děj popsáný shora ve výroku rozsudku.

2. Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] využil svého práva a v přípravném řízení nevypovídal. U hlavního líčení se ke spáchání projednávaných skutků částečně doznal, když uvedl, že zčásti je to pravda, těžce nesl rozchod, probíhaly tahanice o syna. V případě bodu jedna vinu doznává kromě údajného vyhrožování a vydírání, SMS a otravování přes telefon ho mrzí, uvědomuje si, čím musela poškozená projít. Udělal chybu, za což se moc omlouvá. U druhého bodu je pravda, že byl v místnosti, pokoj uzamkl, protože nechtěl, aby to syn viděl, chtěl s ní vše dořešit. Nebránil jí v odchodu z místnosti. K doplňujícím dotazům poté obžalovaný vypověděl, že žije s novou přítelkyní, začal podnikat jako truhlář a tesař, tedy v oboru, ve kterém je vyučen. Kontaktování přes telefon probíhalo hlavně přes sms, občas i volal, už si to přesně nepamatuje. Období uvedené v obžalobě odpovídá. Ví, že to poškozenou obtěžovalo, ale měl složitá období, a proto nepřemýšlel o tom, jak se cítí druhá strana. Poškozená mu říkala, ať nepíše ani nevolá, dělal to i přesto. Řešil rozpadlý vztah. Je pravdou, že jí zaslal nahé fotky, i to, že je zveřejnil na Facebooku. V ložnici si byl vyzvednout své věci, když si jel pro syna. Zamkl asi na pět až deset minut, vedli spolu debatu, žádný fyzický kontakt neproběhl. Nevybavuje si, že by kdy poškozené říkal, že si sáhne na život. Od té doby kromě syna už spolu neřeší nic. Nyní má hypotéku na dům, zakládá firmu, má novou přítelkyni, hodně práce. V té době řešil problémy alkoholem, sms často pod jeho vlivem psal.

3. Svědkyně (a v této věci poškozená) [celé jméno poškozeného] při hlavním líčení shodně jako v přípravném řízení k jednání uvedenému shora pod bodem 1 vypověděla, že probíhala častá komunikace přes SMS, telefonáty, a to i v noci, okolo patnácti SMS denně. Asi býval opilý, poznala to podle hlasu. Když jí na mail přišly fotografie, byla u toho její matka. Volala mu, co to má znamenat, řekla mu, že to oznámí na policii, na což on řekl, že jestli to udělá, tak že nedožije rána. Pak to řekla matce, která seděla vedle ní. Ohledně Facebooku to bylo tak, že její kamarádka jí ráno volala, že tam je vytvořen profil a tam jsou její fotografie – nahé a ve spodním prádle. Telefonovala mu, on to nebral, volala rodičům, otec je policista, chtěla nechat profil odstranit. Během pár minut profil zmizel. K jednání uvedenému shora pod bodem 2 pak vypověděla, že si obžalovaný přišel pro syna a chtěl si vzít nějaké věci z ložnice. Šla tam s ním, on uzamkl dveře, chtěl něco řešit. Řekla mu, aby odemkl, on nechtěl, chytil ji za ruce, pohybovali se po místnosti, couvala před ním, nechtěla, aby na ni sahal. Poté ji povalil na postel, až měla pocit, že jí chce něco sexuálně udělat, stáhl jí kalhoty, čemuž se bránila. Po nějakém naléhání (cca 5-10 minut) toho zanechal, brečel, že ho k tomu dohnala. Dostala se z postele a asi sama odemkla, z místnosti odešli, jakoby se nic nestalo. K doplňujícím dotazům poté svědkyně uvedla, že předmětem SMS komunikace byly prosby, aby se vrátila, že si jinak něco udělá. Gradovalo to v lednu a únoru, snažila se komunikovat jen ohledně syna. Řekla mu, aby s tím přestal. Bála se, co bude, měla z něj strach. V době jejich soužití po požití alkoholu býval vulgární, ale nikdy jí fyzicky neublížil. Výhrůžka, že nedožije rána, pokud zavolá na policii, její strach ještě zvýšila, vyděsily ji i ty fotografie. V ložnici se snažila celou dobu dostat ke dveřím, ale on jí v tom bránil, byli tam zamčení asi 10 – 15 minut. Bála se, že ji ublíží nebo zneužije. Opilý nebyl, pak toho prostě sám od sebe nechal, oba brečeli. Celé to vygradovalo těmi fotografiemi na Facebooku, pak to oznámila na policii, začali si předávat syna přes otce, obžalovaný si našel novou přítelkyni a pak už toho nechal. Byli spolu asi pět let, potom jí přiznal nevěru, rozešli se, on to neunesl. Když byli spolu, řešili i jeho alkohol a celkově životní styl. Ohledně sebevraždy, kterou hrozil, o tu se jednou i pokusil. Dnes už je situace v pořádku, sice o tom nemluvili, ale už se to nějak vyřešilo.

4. Svědkyně [celé jméno svědkyně] (matka poškozené) vypověděla, že většinu věcí má zprostředkovaně, dcera se s obžalovaným rozešla někdy v říjnu 2018, do ledna o žádném problému nehovořila, poté řekla, že je zoufalá, že jí posílá SMS, volá jí do zaměstnání, obtěžuje ji, má strach o syna. Situaci se snažili řešit domluvou, na to nereagoval. Poté se situace vyhroutil, měli strach, že se dcera psychicky zhroutí, tak jí doporučili, aby podala trestní oznámení. K

doplňujícím dotazům poté svědkyně vypověděla, že docházelo i k tomu, že jí například při předání syna poškrábal auto, pak se to vyhroutilo tím falešným profilem, což jí dcera volala, viděla to její kamarádka. Na profilu byly nějaké fotografie, u kterých se dcera bála, aby ji to nepoškodilo v zaměstnání. Další fotografie se řešily i přes mail, když byla zrovna dcera u nich, to s obžalovaným řešila i po telefonu, ale obsah hovoru neslyšela. Výhrůžky asi zaznívaly, když byl opilý, v souvislosti s tím, že chtěla dcera jít na policii asi jednou v telefonu, ale nic bližšího k tomu neví. Pripadalo jí, že jednal většinou pod vlivem alkoholu. Ohledně incidentu v ložnici se jí dcera svěřila asi až měsíc poté, teprve když byla věc nahlášena na policii. Měl ji natlačit do ložnice, ale nijak jí neublížil. S dcerou má vztah dobrý, myslí si, že jí v podstatných věcech nikdy nelhal.

5. Svědek [celé jméno svědka] (nevlastní otec poškozené) vypověděl, že poškozená si stěžovala, že dostává od obžalovaného spoustu SMS, ale on se do toho zapojil až ve chvíli, kdy si k obžalovanému jela pro syna, brečela a volala, že jí poškrábal auto. Bála se ho, proto se do toho zapojil jako prostředník při předávání syna. K doplňujícím dotazům poté svědek vypověděl, že vše ví jen zprostředkovaně, bavila se hlavně s matkou, měl jí vyhrožovat přes SMS. Začalo to nedlouho po rozchodu a stupňovalo se to. Vídali se s ní často, matce se svěřovala hodně. Ustalo to až po oznámení na policii. Řešil to i s obžalovaným, domlouval mu, že už se na tom rozchodu stejně nic nezmění, ale on měl takové výkyvy nálad, říkal i, že je mu to líto. Poškozená měla velký strach o sebe a o dítě. Bála se hlavně po demonstrativním pokusu o sebevraždu. Poškozená vždycky čekala velkou dávku SMS v neděli večer, kdy věděla, že obžalovaný sedí v hospodě. Poté, co mu poškozená zavolala, že jsou její fotky na Facebooku, mu zavola, on se omlouval, přímo se nepřiznal, ale svého činu litoval. Obžalovaný byl opakovaně varován, aby přestal, že se jinak půjde na policii. Po poškrábání auta se to ještě zhoršilo, bála se ho a nechtěla se s ním stýkat ani mluvit, zablokovala si jeho telefon. Nejhorší pro ni byly asi ty výhrůžky. Zpočátku se jim nesvěřila proto, že to chtěla zvládnout sama, nechtěla je obtěžovat, bylo jí to nepříjemné. K synovi se obžalovaný choval dobře.

6. Svědkyně [celé jméno svědkyně] vypověděla, že poškozená s obžalovaným se rozešli, posílal jí SMS, volal jí, bála se, vyhrožoval jí, bála se o syna. Když šla spát, tlumila si zvonění, souviselo to s tím, že měl být opilý, ale volal jí i přes den. Jednou ráno vlezla na Facebook, byly tam její erotické fotky, volala jí to, předpokládala, že to je od obžalovaného. Když poškozená zrovna byla u rodičů, otevřela mail, byly tam výhrůžky a nahaté fotky, složila se z toho, volala ubrečená, bála se. K doplňujícím dotazům poté svědkyně vypověděla, že se s poškozenou zná od třetí třídy, jsou dobré kamarádky, svěřují se hodně, vidí se i třikrát týdně a často si volají. Svěřila se jí i s tím, že ji obžalovaný zavřel v pokoji a snažil se ji osahávat, což jí bylo nepříjemné, syn byl za dveřmi. Nejtěžší pro ni asi byly ty fotky, aby ji nepoškodily v práci. Profil na Facebooku byl jen několik hodin. Upozorňovala obžalovaného, že to oznámí na policii, ale on stejně nepřestal.

7. Listinné důkazy: jako stěžejní listinné důkazy byly u hlavního líčení provedeny protokol o vydání věci (č. I. 35) ve spojení s protokolem o jejím ohledání vč. fotodokumentace (č. I. 62-80), odborným vyjádřením z oboru kriminalistika, odvětví analýza dat a zkoumání nosičů dat (č. I. 86-8) a vyhodnocením komunikace (č. I. 91-125), ze kterých bylo zjištěno, že paměť poškozenou užívaného mobilního telefonu obsahovala za období listopad 2017 – duben 2018 stovky sms zpráv a záznamů o telefonátech ze strany obžalovaným užívaného telefonního čísla, když předmětem převážně jednostranné SMS komunikace byly žádosti obžalovaného o nevyžádaný kontakt s poškozenou, snaha o obnovení rozpadlého vztahu a o získání informací jak o poškozené, tak o společném nezletilém synovi; dále protokol o ohledání místa činu včetně fotodokumentace (č. I. 55-60), ze kterého byla zjištěna dispozice bytu užívaného poškozenou včetně ložnice, kde došlo k uzamčení obžalovaného s poškozenou; a konečně zprávy k pověsti obžalovaného, tj. sdělení Městského úřadu Frýdlant (č. I. 135), výpis z evidenční karty řidiče (č. I. 140) a opis z evidence přestupků (č. I. 171) a z evidence rejstříku trestů obžalovaného (č. I. 170), ze kterých bylo ve spojení s přílohovým spisem 4 T 72/2018 zjištěno, že obžalovaný se přestupkového jednání nedopouští, v místě bydliště k němu rovněž není negativních poznatků, a

v minulosti došlo jedenkrát k jeho odsouzení, a to za přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, pročež mu s právní moci ke dni 19. prosince 2018 byl uložen trest odnětí svobody ve výměře 7 měsíců, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců, když stejně dlouhý mu byl současně uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel.

8. Hodnocení důkazů: všechny provedené důkazy hodnotil podepsaný soud v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr. řádu podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a dospěl k jednoznačnému závěru o vině obžalovaného oběma projednávanými skutky v rozsahu nijak nezměněném oproti podané obžalobě. Nepochybná skutková zjištění vyplývají zejména z výpovědi poškozené, kterou soud hodnotí jako zcela věrohodnou, a dále z výpovědi ostatních v řízení slyšených svědků, jakož i listinných důkazů ve věci zajištěných. Ze vzájemné souvislosti uvedených důkazů vyplývají veškeré pro rozhodnutí v této věci podstatné okolnosti, jak jsou rozvedeny dále.

9. V řízení byl skutkový stav rekonstruován ve věrné shodě s tím, jak byl vtělen již do podané obžaloby, a to v jejím celém rozsahu, tedy ohledně jednání uvedených shora ve výroku rozsudku pod body 1 a 2. Podepsaný soud staví závěry o vině obžalovaného projednávanými skutky zejména na výpovědi poškozené, kterou hodnotí jako zcela věrohodnou, a která je dále potvrzována jednak výpověďmi všech dalších v řízení slyšených svědků, jednak zajištěnými listinnými důkazy a ostatně i částečným doznáním samotného obžalovaného. Poškozená z pohledu soudu zcela věrohodným způsobem popsala zhruba půlroční období po rozchodu, se kterým se obžalovaný nebyl schopen vnitřně smířit a nevhodným způsobem se rozhodl usilovat o jeho obnovení. Dokladem jeho protiprávních aktivit jsou výpisy z sms komunikace s poškozenou za uvedené období. Z doložených sms zpráv vyplývá, že poškozená vytrvale a naprosto rezolutně dávala obžalovanému jasný signál v tom směru, že jeho jednání nehodlá tolerovat, vyzývala jej, že má s jejím kontaktováním přestat, upozorňovala jej na možnost podání trestního oznámení, apelovala na to, že by ocenila, aby se jejich vztahy v zájmu nezletilého narovnali. Z pohledu soudu až velmi trpělivě byla schopna v rámci komunikace s obžalovaným zcela oddělit věcnou debatu týkající se organizačních otázek spojených s péčí o nezletilého syna [jméno], od komunikace ostatní, která probíhala povětšinou jednostranně od obžalovaného k poškozené a která se týkala jejich již bývalého soužití. Po dobu zhruba dvou měsíců navíc poškozená situaci řešila bez toho, aniž by se s problémem svěřovala svému okolí, poté, s ohledem na stupňující se tlak obžalovaného, se však již obrátila jak na svou kamarádku, tak i na rodiče se žádostí o jejich pomoc. Obžalovaný užíval k tlaku na poškozenou různé prostředky od proseb, přes žádosti, snažil se s ní o dohodu, až se uchýlil i k jednání výhrůžnému, pokud jiné prostředky neměly z jeho pohledu patřičnou odezvu. Prokázáno tak bylo, že po celé žalované období probíhalo ze strany obžalovaného i přes jednoznačně vyjádřený nesouhlas poškozené nevyžádané kontaktování s frekvencí desítek až stovek kontaktů, aby poté, pakliže tyto prostředky obžalovaný vyhodnotil jako neúčinné, přistoupil k razantnějšímu opatření spočívajícímu v zaslání nahých fotografií poškozené na její e-mailovou adresu. Tento krok již poškozenou k aktivitě vyburcoval, obžalovaného telefonicky upozornila, že toto jeho jednání půjde oznámit na policii, na což obžalovaný zareagoval jednak doznáním toho, že fotografie e-mailem zaslal, a zejména pak tím, že poškozené pohrozil, že se nedožije rána, pakliže na policii oznámení učiní. Skutečnost, že uvedená výhrůžka v rámci telefonického kontaktu zazněla, je prokazována svědeckou výpovědí poškozené, nepřímo pak i výpovědí svědkyně [celé jméno svědkyně], která byla tomuto telefonátu osobně přítomna, a s jehož obsahem ji posléze bezprostředně po jeho ukončení poškozená seznámila. I přes takové upozornění ze strany poškozené však obžalovaný ve své aktivitě neustal, neboť jednak v zasílání sms pokračoval a zejména pak obdobné fotografie poškozené zveřejnil na krátkou dobu na za tím účelem založeném Facebookovém profilu, což již pro poškozenou znamenalo takový zásah do jejích práv, že se rozhodla pomoc policie vyhledat. Skutek spočívající v uzamčení poškozené v ložnici jejího bytu, a to proti její vůli, je rovněž dokladován její

svědeckou výpovědi, která je navíc podpořena kromě částečného doznání obžalovaného i svědeckou výpovědí svědkyň [celé jméno svědkyně] a [celé jméno svědkyně], které poškozená o incidentu s různě dlouhou prodlevou informovala. Obžalovaný připustil uzamčení dveří do ložnice, avšak toto zdůvodňoval zájmem na rozhovoru s poškozenou, který nebude rušen tehdy čtyřletým synem. Jeho vysvětlení je však nutno považovat za vnitřně rozporné, je nepochybné, že uvedený postup, pokud žádal poškozenou o přístup do její ložnice pro své zbylé věci, měl dopředu promyšlen, a dveře uzamkl právě proto, aby jeho protiprávnímu jednání nebyl přítomen nezletilý syn. Pakliže by se bylo bývalo jednalo toliko o klidný rozhovor, který dle svého vyjádření plánoval, pak by zcela jistě nebylo jeho okamžité přerušení v případě vstupu syna do místnosti problémem, stejně tak by zřejmě nebylo problémem, pokud by si syn byl část takového klidného rozhovoru vyslechl. Pokud tedy obžalovaný již po vstupu do ložnice dveře uzamkl, pak tak jistě činil v očekávání něčeho, co zkrátka nezletilý syn vidět z jeho pohledu nesmí. Pokud navíc obžalovaný uschoval klíč a obžalovanou po dobu nejméně deseti minut odmítl z pokoje pustit, pak je nepochybné, že v zájmu poškozené takový rozhovor zcela jistě nebyl. Ze shora uvedeného vyplývá, že v řízení bylo spolehlivě prokázáno, že obžalovaný se dopustil obou skutků, které mu byly podanou obžalobou kladeny za vinu, když jeho obhajoba byla v té části, ve které vinu popíral, provedenými důkazy spolehlivě vyvrácena.

10. Je s podivem, z jakého důvodu nebyl obžalovaný veden k trestní odpovědnosti i pro jednání spočívající ve zveřejnění fotografií poškozené na Facebookovém profilu, a to zejména v situaci, kdy toto jeho jednání poškozená deklaruje jako něco, co sama vnímala ze strany obžalovaného nejtíživěji a co ji ostatně přimělo k tomu, aby celou věc po téměř šesti měsících oznámila na policii. Podepsaný soud však byl při svém rozhodování limitován tím, jakým způsobem bylo jednání obžalovaného skutkově vymezeno v podané obžalobě, a bylo by tedy v rozporu se zásadou obžalovací, jak je tato vtčlena do ust. § 220 odst. 1 tr. řádu, aby posuzoval jiné než v obžalobě uvedené jednání.

11. Dokazování v hlavním líčení bylo dále po zjištění skutkového stavu zaměřeno jednak na zjištění pohnutek obžalovaného vedoucí jej k jeho protiprávnímu jednání a jednak jeho osobních poměrů za účelem správné volby druhu ukládaného trestu a jeho výměry. Motiv a zejména pak pohnutka trestného činu obvykle nejsou znakem skutkové podstaty konkrétních trestných činů, přesto však mají, jsou-li v řízení zjištěny a prokázány, svůj význam pro posouzení zejména závažnosti posuzovaného činu a je nutné je zohlednit při ukládání trestu. Na otázku objasnění pohnutky, z jaké byl skutek, ve kterém je spatřován trestný čin, spáchán obžalovaným, přitom klade důraz i ust. § 89 odst. 1 písm. b) tr. řádu, dle kterého je v trestním řízení v nezbytném rozsahu třeba dokazovat zejména, zda posuzovaný skutek spáchal obžalovaný, případně z jakých pohnutek.

12. V řízení bylo zjištěno, že obžalovaný se uvedeného jednání dopouštěl v důsledku rozrušení z rozpadu vztahu s poškozenou, který těžce nesl, byť tento byl zřejmě s velké části zaviněn právě jeho partnerským selháním (životním stylem, nevěrou). Obžalovaný je osobou až na jednu výjimku netrestanou, i v případě tohoto předchozího odsouzení se zjevně jedná o důsledek z jeho pohledu náročné životní situace, ve které se řadu měsíců po rozpadu rodiny ocitl. Aktuálně se obžalovaný realizuje v novém vztahu, nové práci, zařizuje si nové bydlení, jeho vztahy k nezletilému synovi zřejmě nijak narušeny neshodami s poškozenou nejsou. Obžalovaný má již na své protiprávní jednání určitý zdravý náhled, nicméně nikoliv natolik odlišný od svého náhledu původního, aby byl schopen se poškozené za své jednání omluvit. Obžalovaný je nicméně aktuálně zjevně pohlčen a zaměstnán záležitostmi, které mu do cesty přinesl nový vztah, tedy lze očekávat, že se v tomto směru již od poškozené definitivně odpoutal a riziko recidivy proto soud považuje spíše za nízké.

13. V otázce použité právní kvalifikace jednání obžalovaného se podepsaný soud neměl důvodu ani částečně odchylovat od právní kvalifikace vtčlené do podané obžaloby, neboť tato byla správná a přiléhavá.

14. Jednání obžalovaného uvedené pod bodem 1 odsuzujícího výroku shora bylo nutno právně kvalifikovat jako zločin vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku. Tohoto zločinu se dopustí ten, kdo jiného násilím a/nebo pohrůzkou násilí nutí, aby něco konal, a takový čin spáchá na svědkovi v souvislosti s výkonem jeho povinnosti. Obžalovaný svým shora popsáním jednáním naplnil znaky kvalifikované skutkové podstaty shora uvedeného zločinu a tohoto jednání se dopustil ve formě úmyslu přímého (§ 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku), neboť chtěl svou pohrůzkou násilným jednáním vůči poškozené zamezit tomu, aby oznámila jeho protiprávní jednání spočívající v neoprávněném kontaktování, zaslání nahých fotografií, apod. Policii ČR, kterou, jak avizovala, hodlá informovat. Obžalovaný tímto způsobem hodlal porušit zájem chráněný zákonem, tj. v daném případě zájem na ochraně svobodného rozhodování člověka spolu se zájmem na řádném objasňování trestné činnosti. Obžalovaný si musel být vědom, že se na poškozené dopouští trestné činnosti, a svým jednáním se snažil poškozenou přimět, aby toto jeho jednání policii neoznamovala. Okolnost, že poškozená obžalovanému nepodlehla a na svém postupu i přes obavy z obžalovaného po dalším zintenzivnění jeho kroků setrvala, tedy celou věc policii oznámila, nemůže být obžalovanému přičítána k dobru, neboť pro naplnění skutkové podstaty shora uvedeného zločinu není dosažení takového následku rozhodující. Pohrůžka spočívající v tom, že se poškozená nedožije rána, navíc v situaci, kdy ji již dříve v minulosti hrubě slovně napadal a demonstroval před ní svou sebevraždu, je jistě nutno považovat za jednání, které svou intenzitou dosáhlo pohrůžky násilí ve smyslu citovaného ust. § 175 tr. zákoníku. Všichni v řízení slyšení svědkové potvrdili, že se poškozená obžalovaného bála. Bála se jak o sebe, tak o svého syna, o jehož péči se s obžalovaným dělila. Svědkyně [celé jméno svědkyně] dokonce vypověděla, že poškozená jeden čas v důsledku jednání obžalovaného uvažovala o tom, že by se doma zabarikádovala.

15. Jednání obžalovaného uvedené pod bodem 1 odsuzujícího výroku shora bylo nutno právně kvalifikovat i jako přečin nebezpečného pronásledování dle § 354 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, kterého se dopustí ten, kdo jiného dlouhodobě pronásleduje tím, že jej vytrvale prostřednictvím prostředků elektronické komunikace kontaktuje, a toto jednání je způsobilé vzbudit v něm důvodnou obavu o jeho život nebo zdraví nebo o život a zdraví osob jemu blízkých. Obžalovaný skutkovou podstatu uvedeného přečinu naplnil co dlouhodobosti jeho jednání, neboť tohoto se dopouštěl po dobu téměř půl roku, když navíc nevyžádaných kontaktů bylo po celé období rovněž velké množství (okolo 15 denně). Obavy o život a zdraví poškozené a její rodiny byly vyvolány kromě shora uvedené frekvence i intenzitou jednání obžalovaného, která postupem času rostla. Od sms a telefonátů obžalovaný přešel k výhrůžce sebevraždou, poté k poškrábání auta, zaslání nahých fotografií, následně dokonce jejich zveřejnění. Všichni v řízení slyšení svědkové shodně potvrdili, že se jim poškozená svěřovala s obavami o sebe i společného syna, kterého musela obžalovanému předávat. Jak uvedli rodiče poškozené, byla psychicky na dně, nespala, vypadalo to, že se zhroutí. I tohoto jednání se obžalovaný dopustil ve formě úmyslu přímého (§ 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku), neboť věděl, že tímto způsobem může porušit zájem chráněný zákonem, tj. v daném případě zájem na ochraně tělesné a duševní integrity, osobní svobody a soukromí každého jedince, a tento zájem také porušil.

16. Jednání obžalovaného uvedené pod bodem 2 odsuzujícího výroku shora bylo nutno právně kvalifikovat jako přečin omezování osobní svobody dle § 171 odst. 1 tr. zákoníku. Tohoto přečinu se dopustí ten, kdo jinému bez oprávnění brání užívat osobní svobody, což obžalovaný uzamčením poškozené v ložnici jejího bytu učinil, pokud navíc takový krok doprovodil uschováním klíče od pokoje, aby ji tímto způsobem nutil po dobu zhruba deseti minut s ním v pokoji setrávat, a to proti její zcela jasně vyjádřené vůli, že ji má pustit ven. Obžalovaný se uvedeného jednání dopustil rovněž v úmyslu přímém (§ 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku), neboť svým jednáním chtěl porušit zájem chráněný zákonem, tj. v daném případě zájem na ochraně osobní svobody a svobody rozhodování jednotlivce, a tento zájem také porušil. Poškozená sice nebyla na své osobní svobodě omezena po nijak významně dlouhou dobu, nicméně v době, kdy

takto omezena byla, jistě konec uzamčení v pokoji dohlédnout nedokázala, tento byl zcela v kompetenci obžalovaného, který se díky své převaze rozhodl osud poškozené v tomto směru vzít do svých rukou, tedy za ni rozhodnout, že ložnici zkrátka neopustí. Obžalovaný poškozenou svým jednáním naopak spíše vystavil obavám, že by mohlo dojít k dalšímu a mnohem závažnějšímu protiprávnímu jednání z jeho strany, čehož se poškozená po celou dobu uzamčení důvodně obávala.

17. Výrok o trestu – v souhrnu shora uvedených faktů, při úvaze o druhu trestu a jeho výměře soud hodnotil nejen společenskou škodlivost jednání obžalovaného s přihlédnutím k jeho pohnutkám a možnostem nápravy, ale zohlednil též dosavadní způsob jeho života a podíl na objasnění trestné činnosti. Při ukládání druhu a výměry trestu soud vážil všechny rozhodné skutečnosti tak, jak mu ukládají ust. § 38 a 39 tr. zákoníku. Takto bylo přihlédnuto (v míře, ve které se tyto skutečnosti podařilo soudu v hlavním líčení zjistit) k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným a majetkovým poměrům obžalovaného. Dále bylo přihlédnuto k dosavadnímu způsobu jeho života, byly zvažovány možnosti nápravy a bylo zohledněno i jeho chování po činu. Podepsaný soud rovněž zvažoval všechny tyto okolnosti z hlediska okolností polehčujících a přitěžujících ve smyslu ust. § 41 a 42 tr. zákoníku.

18. Ukládání trestu dle ust. § 175 odst. 2 tr. zákoníku je v případě obžalovaného odůvodněno pravidly pro ukládání souhrnného trestu, jak jsou tato vtělena do ust. § 43 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, tedy podle toho ustanovení, které se vztahuje na čin nejprísněji trestný. Tímto nejprísněji trestný činem je pak zločin vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. e) tr. zákoníku, neboť jeho pachateli může soud uložit trest odnětí svobody od dvou do osmi roků. V konkrétním případě totiž bylo nutné na obžalovaného postupem dle § 175 odst. 2 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku působit souhrnným trestem odnětí svobody, neboť je odsuzován za trestný čin, kterého se dopustil předtím, než byl v jiné jeho věci vyhlášen odsuzující rozsudek za jinou trestnou činnost. Dochází tak ke zpřísnění trestu uloženého Okresním soudem v Liberci ve výměře sedmi měsíců s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu osmnácti měsíců spolu s trestem zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel na stejnou dobu. Obžalovanému prospívá ta okolnost, že je osobou bezúhonnou, neboť před spácháním činu (i v době jednoho roku po něm) vedl řádný život. Přihlédnout je nutno i k jeho částečnému doznání, byť k tomuto došlo teprve v řízení před soudem a zřejmě pod tíhou shromážděných důkazů. Obžalovanému naopak přitěžuje, že je odsuzován za celkem čtyři trestné činy páchané navíc z velké části po poměrně dlouhou dobu. Na druhou stranu však lze uzavřít, že poškozené jeho jednáním nebyla způsobena žádná trvalá vážnější újma, vztahy s poškozenou jsou aktuálně zřejmě narovnané. Za takové situace lze dle názoru podepsaného soudu účelu trestu dosáhnout ještě stále toliko pohružkou trestu, tedy uložením trestu výchovného, a to trestu odnětí svobody ve výměře mírně (šest měsíců) nad spodní hranici zákonné trestní sazby, navíc trestu, jehož výkonu bude podmíněně odložen, a to na zkušební dobu v jedné polovině zákonné sazby pro takové případy stanovené. Uvedený trest odnětí svobody je dle přesvědčení soudu trestem plně v souladu se zásadami vtělenými zákonodárcem do příslušných ustanovení trestního zákoníku a není rozhodně trestem nepřiměřeně přísným či likvidačním. Spolu se zpřísněním podmíněně odloženého trestu odnětí svobody je pak ze zrušeného výroku o trestu převzat i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 18 měsíců.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, prostřednictvím Okresního soudu v Liberci, písemně, ve trojím vyhotovení. V téže lhůtě, nebo v lhůtě dodatečně stanovené předsedou senátu musí být odvolání písemně odůvodněno. Z odůvodnění musí být patrné, proti kterému výroku odvolání směřuje a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. O odvolání bude rozhodovat Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka Liberec. Státní zástupce může

rozsudek napadnout ve všech výrocích a je povinen uvést, zda odvolání podává ve prospěch či neprospěch obžalovaného. Obžalovaný může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Liberec 10. dubna 2019

Mgr. Přemysl Pechlát
soudce